2

ఎదుగుతున్న వయసుకి, కథలు రుచించినంత ఇంకేవీ రుచించవు. ఆ రోజుల్లో టెలివిజన్స్ లేవు మామ్మే పెద్ద 'టెల్'విజను. మామ్మ చెప్పే కథల్లో, మహాత్మ్యాలూ గొప్పగొప్పవాళ్ళూ ఉండే వారు కాదు. దొంగలు, రాజకుమారులు, మాయలు మంత్రాలూ ఉండేవి. అవికొంత వరకూ సరదాగా ఉండేవి. కాని మనసుని భ్రమ పెట్టేవి కావు. విని ఆనందించి తర్వాత మర్చిపోయేవాడిని.

కాని ప్రతి ఆదివారం నాన్నగారు చదివే భాగవతం గొప్ప త్రిల్లింగ్‌గా ఉండేది. మొదట్లో భయం వల్ల నాన్నగారి దగ్గర కూర్చుని భాగవతం విన్నా, రాను రాను, పోతన తెలుగు తేనె నా నాలుక చివర అంటి, నాకా పద్యాలు కంఠతా వచ్చేసేవి. ప్రతి ఆదివారం ఇంట్లో నాన్నగారు స్పాన్సరు చేసే పోతన ఛానల్, నా మీద విపరీతమైన ప్రభావాన్ని చూపింది. నాన్నగారు భావయుక్తంగా పద్యం చదివి, అర్థం చెప్పేవారు. ఆ పద్యాలని స్కూల్లో పోటీలకి చదవడం వల్ల ప్రైజులు కూడా వచ్చాయి.

ఆ పద్యాల్లో 'హాలికులైననేమి కందమూల గౌద్దాళికులైననేమి నిజదారసుతోదర పోషణార్థమై' అన్న పద్యమొకటి. దానిని శ్రీశ్రీ 'హాలికులైన నేం అల్కాహాలికులైననేమి' అని చమత్కరించాడు. శ్రీ శ్రీ తత్కాల చమత్కారం ఆస్వాదించాలంటే, పోతన పద్యం తెలిసుండాలికదా!

ఆ రకంగానే భాగవతంలో పోతనగారు 'సిరికిం చెప్పడు, శంఖుచక్రగదాయుగముం చేదోయి సంధింపడు... యే పరివారంబును జీరడు, అభ్రకపతిమన్నింపుడు... ' అంటూ విష్ణుమూర్తి గాభరాని వర్ణించాడు. కాని ఏమిటా గాబరా? అన్నవాళ్ళకి 'హరి వెంటన్ లచ్చి, లచ్చి వెంట.... 'అంటూ మరో పద్య రాసి చేతులు దులిపేసుకున్నాడు.

ఆ పద్యాలు నాకు చాలా సరదా వేసేవి. ఎక్కడికేనా వెళ్ళడానికి అంత తొందర పనికిరాదు అనిపించేది. అందుకే అమ్మ 'ఒరేయ్ ఉప్పు తెచ్చిపెట్టరా' అంటే 'డబ్బులు ఆ టేబులు మీద పెట్టు, అని నా వెనకాల వస్తాయో రావో చూస్తానూ' అనే వాడిని 'బావుంది డబ్బులు టేబులు మీద పెడితే నీ వెనకాల ఎలా వస్తాయి?' అనేది అమ్మ డొటుతో.

'మరి అవన్నీ విష్ణుమూర్తి వెనక వెళ్ళలేదా, లక్ష్మి ఎవరి వెనకాలైనా బయలుదేరుతుంది' అన్నాను. అమ్మకూడా భాగవతం వింటుంది.

అమ్మ నవ్వుతూ 'నీ పురాణ జ్ఞానం బాగానే ఉంది. వెళ్ళు తొందరగారా' అంది.

అదే వారంలో ఒకరోజు పగలు మా బావ నన్ను వీధిలో గోళీలాడుతుండగా పట్టుకున్నాడు. ఇంటికి తీసుకొచ్చాడు.

'ఒరేయ్ స్కూలుకెళ్ళలేదా? పుస్తకాలు ఏవి? ఆటకి వెళుతున్నట్టు అమ్మకి చెప్పలేదా?' అంటూ అడ్డమైన ప్రశ్నలూ వేసి, ఓ జెల్లకాయ కొట్టాడు.

నేను కొంచెం మొండిగా 'అమ్మకెందుకు చెప్పడం, విష్ణుమూర్తి ఎవరికీ చెప్పకుండా వెళ్ళలేదా, నేనూ అంతే అమ్మకుం చెప్పడు, పుస్తకాసంచీ చేదోయి సంధింపడు----- గోళీకాయలాటనోత్సాహియై' అంటూ పద్యం మార్చి చదివాను.

వెనక నుండి అమ్మ, ముందు నున్న బావ నవ్వారు. అది కాదు ముఖ్యం, అందరికీ వెనగ్గా నాన్నగారు పెదవులమీద చిరునవ్వు ఉన్నా, కళ్ళల్లో కోపాన్ని చూపిస్తూ 'ఏమి్రా అమ్మకుం చెప్పడా--- పుస్తకాల సంచీ చేదోయి సంధింపడా?..... నీ భాగవత శ్రవణం ఇందుకు పనికి వస్తోందన్నమాట' అన్నారు వెనక నాన్నగార్ని చూసేసరికి నాలో విష్ణుమూర్తి మాయమై, గజేంద్రుడు ప్రవేశించి వణకసాగాడు.

ఆ సమయంలో నాన్నగారిని ఇంట్లో చూసి ఆశ్చర్యంతో బావ 'అదేంటి మామయ్యా ఆఫీసు లేదా?' అంటూ అడిగాడు.

బావ అడిగిన ప్రశ్నకి నాన్నగారు 'లేదు ఇవాళ ఆఫీసులు, మునిసిపల్ స్కూళ్ళూ శలవులిచ్చారు ఎక్స్ మునిసిపల్ ఛైర్మన్‌గారు పోయారు.' అన్నారు.

'అందుకా వీడు పొద్దున్నే ఆటకిపోయాడు స్కూలునుండి ఎప్పుడొచ్చాడో తెలీదు. ఎప్పుడూ పుస్తకాలింట్లో పెట్టాడో తెలీదు. ఆటలో చూసి స్కూలెగ్గొట్టాడేమో? అని పట్టుకు తీసుకొచ్చా' అన్నాడు బావ.

ఆ విధంగా నా పద్యాన్ని మర్చిపోయారు నాన్నగారు.

✡ ✡ ✡

నాన్నగారు చదివిన పద్యాల్లో నన్నాకట్టుకున్న పద్యం 'ఇంతింతై, మరియు దానింతై నభోవీధిపైనంతై... బ్రహ్మాండాంతర సంవర్ధియై' అంటూ వామనుడు బ్రహ్మాండం అంత ఎలా పెరిగాడో వర్ణించాడు పోతన, వామనుడు ఎలా పెరిగాడో అలాగే నాకూ పెరిగిపోవాలనుండేది. అలా పెరిగి స్కూల్లో అందరినీ ఓ పట్టు పట్టాలనుండేది.

అదెలాగూ జరగదు కాని నేను ఎవరితోనైనా దెబ్బలాడితే, 'ఇంతింతై అంతై ఇంతై' అంటూ నేలమీంచి, గట్టుమీదకి, గట్టుమీంచి బెంచీమీద నుండి, డస్క్ మీదకి అక్కడినుండి టీచరు టేబులు మీదకి గెంతి నేలమీద నిలబడి నన్నే చూస్తున్న ఫ్రెండుని ఒక జెల్లకాయిచ్చుకుని, వాడు కూడా అంతై ఇంతైవటుడింతై అన్నది ప్రాక్టీసులో పెట్టేలోగా టేబులుమీంచి దూకి పారిపోయేవాడిని.

ఈ పద్యం నా మిత్రులందరికీ పట్టేసింది. ఒకరోజు మేష్టారు ఎవరూ రాలేదు. కాళీగా ఉన్న సమయం వృథా కాకుండా మిత్రబృందంతో 'అంతై ఇంతై వటుడింతై' అంటూ కోరస్ పాడుతూ, బెంచీమీదనుండి ఇంకో బెంచీ మీదకి గెంతుతున్నాం. మా పక్క క్లాసులో తెలుగు మాస్టారు ఉన్నారు. ఆయనకీ పద్యంతో పాటు దబదబ చప్పుళ్ళు వినిపించాయి.

ఆయన మా క్లాసులోకి వచ్చారు. మేం ఎగిరి గంతులేయడం ఆయనకి ఆశ్చర్యం కలిగించలేదు. పద్యం ఆసక్తి కలిగించింది. ఆ పద్యం ఎవరు చదువుతున్నారో వాళ్ళే, ఈ అల్లరికి మూలకారణం అని ఆయన ఉద్దేశం. ఆయన టాక్ట్ ఫుల్‌గా 'వొరై ఆ పద్యం పూర్తిగా ఎవరు చదువుతున్నారో వాళ్ళని వదిలేస్తాను. మిగతావాళ్ళ చేత గోడకుర్చీ వేయిస్తాను' అన్నారు. మిగతా వాళ్ళు వెర్రిమొహాలేసారు. నేను మాత్రం 'జమ్ జమ్' అంటూ పద్యం చదివేసాను

ఆయన పద్యం అంతా విని 'ఈ అల్లరికి మూలకారణం నువ్వా నాయనా?' అంటూ నా చేత గోడ కుర్చీ వేయించారు. నేను బిక్కమొహం వేసి గోడకుర్చీ వేసాను. ఆయన నన్ను చూపిస్తూ 'ఓ గంట తర్వాత వీడు ఏ పద్యం చదువుడో తెలుస్రా?' అనడిగారు క్లాసుని.'తెలీదుసార్' అంటూ తెలుసుకోవాలనే ఉత్సాహం చూపించారు క్లాసులో విద్యార్థులు. అప్పుడు తెలుగుమాస్టారు రాగయుక్తంగా 'లావొక్కింతయు లేదు ధైర్యము విలోలంబయె---- ప్రాణంబులాఠావుల్ తప్పెన్, మూర్ఛవచ్చె---- సంరక్షించు భద్రాత్మకా' అంటూ పద్యంచదివారు.

పిల్లలందరూ గొల్లున నవ్వారు. తెలుగు మాష్టారు క్లాసులోంచి వెళ్ళిపోతూ నా వేపు చూసి 'ఇంకెప్పుడూ బెంచీలెక్కి దూకకువెళ్ళి సీట్లో కూర్చో' అన్నారు. 'అమ్మయ్య' అనుకుని సీట్లోకెళ్ళి కూర్చున్నాను.

✡ ✡ ✡

నాకు భాగవతంలో ఎసెన్స్ ఆ వయసులో అంతగా పట్టుబడలేదు. కానీ ఆ పద్యాల్లో ఒకటి 'వారిజాక్షులందు వైవాహికములందు ప్రాణ విత్తమానభంగమందు, జికితగోకులాగ్రజన్మ రక్షామందు, బొంకవచ్చు నఘము పొందదధిప. ' అన్న శుక్రనీతిని అర్థం చేసుకున్నాను.

పిల్లకాయలకి చాలా ఇబ్బందులుంటాయి. అలాంటి ఇబ్బందుల్లో ఒకటి పొద్దునే చన్నీళ్ళ స్నానం చేయడం. పొద్దునే ఎనిమిది గంటలకి స్కూలు కెళ్ళాలంటే ఏడుగంటలకల్లా స్నానం చెయాలి. చన్నీళ్ళు ఒంటిమీద పడగానే ఒళ్ళంతా జివ్వున లాగేది. నేను మధ్యాహ్నం చేస్తాననే వాడిని, అలా కాదు పొద్దునే చెయ్యాలి చేస్తే మంచిది అంటూ ఆరోగ్య సూత్రాలన్నీ, వర్ణించేది అమ్మ. ఏమైనా అడ్డుచెపితే నాన్నగారితో చెపుతాను అనేది.

ఏం చేయాలో తోచక బాత్రూములో దూరి కసికొద్దీ కూర్చునేవాడిని. అది అమ్మ బైటనుండీ గమనిస్తూ 'ఏదీ నీళ్ళ చప్పుడు అవడం లేదు నాన్నగారిని పిలవనా' అనేది. అప్పుడే నాకు అయిడియా తట్టింది. నీళ్ళ చప్పుడైతే చాలు, నేను నీళ్ళు పోసేసుకున్నట్టే, అమ్మకి నమ్మకం కలుగుతుంది. అందుకే రోజూ నీళ్ళొంపేసి, నీళ్ళుపోసుకుంటూ సర్టిఫికేటు ఎందుకు కొట్టేయకూడదూ!

బాత్రూములో కెళ్ళి ఓ బాల్చీడు నీళ్ళు చెంబు చెంబునా, పైనుండి చప్పుడయేటట్టు ఒంపేసి, ఆఖరి చెంబుడు నీళ్ళతో కాళ్ళు మాత్రం కడుక్కుని, బయటకి వచ్చేవాడిని.

నేను నీళ్ళు పోసేసుకున్నానని అమ్మ సంతోషించేది. నీళ్ళు పోసుకోలేదని నేను సంతోషించేవాడిని. కాని నా విషయం మా బావ పసిగట్టేసాడు. ఒకరోజు నేను నీళ్ళాపేసి బైటకి వచ్చేసాక 'ఏరా సబ్బురుద్దుకున్నావురా?' అని అడిగాడు.

'వో' అన్నాను నేను.

'వెధవా..సబ్బు బయటుంటే బాత్రూములో సబ్బెలా రుద్దుకున్నావ్?' అన్నాడు గదమాయిస్తూ.

బావకి నా నాటకం తెలిసిపోయిందని అర్థమయి, 'అమ్మో స్కూలుకి టైమయిపోతోంది' అంటూ స్కూలుకి పారిపోయాను.

బావ చెప్పిన విషయం అమ్మకి అర్థమైపోయింది. నేను నీళ్ళుపోసుకునే స్థానాన్ని మార్చేసింది. 'ఒరేయ్ నీళ్ళు తోడి నూతి చప్టాదగ్గర పెట్టాను అక్కడే పోసుకో నీ గౌరవానికి వచ్చిన భంగం ఏదిలేదు గానీ, చెడ్డీతో పోసుకో ఆరేస్తాను' అంది.

ఇంక తప్పదురా భగవంతుడా అని ముక్కుతూ, మూలుగుతూ నూతి చప్టా దగ్గర స్నానం చేసా! అలాగని నాకు జలగండముంది, నీళ్ళోసుకోడం ఇష్టం లేదు అనుకుంటే పొరపాటు. పొద్దున్నే చల్లటి నీళ్ళోసుకోడం ఇష్టంలేదు. కాని మధ్యాహ్నం బాత్రూములో దూరి, బాత్రూము తూములో అడ్డంగా గుడ్డపెట్టి, బాత్రూము గట్టువరకూనీళ్ళు నింపి చిన్న చెరువులా చేసి ఆ చెరువులో కేరింతలు కొడుతూ, నీళ్ళోసుకోవడం అంటే ఇష్టం.

నా ఇష్టాలు అమ్మకి అనిష్టాలు. అందుకే రెండు మూడు అక్షింతలు వేసినా, అవి సీరియస్ కాదని ఆమె పెదాలమీద చిరునవ్వు చెప్పేది.

కాని కార్యక్రమం సవ్యంగా జరిగిపోతే కథేలేదు! ఆ రోజు బాత్రూములో గుడ్డపెట్టి కొళాయి విప్పి నీళ్ళు బాత్రూము గట్టు వరకూ పట్టి, ఆ చిన్న చెరువులో కేరింతలు కొడుతూ జలక్రీడలు ఆడుతున్నాను. ఆ సమయంలో అత్త బిందె పట్టుకొచ్చింది. నీళ్ళు పట్టుకోవాలి అంది. అత్త నాన్నగారికి స్వయానాచెల్లెలు, నేను ఆమెని మేనత్త అనే అనుకునేవాడిని. కాని ఆమె నన్ను దత్తత మేనల్లుడు అని అనుకునేది, తన స్వంత అన్నగారి సదుపాయాలన్నీ తనూ తన పిల్లలూ అనుభవించిన తర్వాతే నేను అనుభవించాలని ఆవిడ గట్టి నమ్మకంతో ఉండేది అందుకే నన్ను చిన్న చూపు చూసేది. లేదా అలా చిన్న చూపు చూసే, అవకాశం కోసం ఎదురుచూసేది. అది ఆవిడ రుజు ప్రవర్తన అని అప్పుడు నాకు తట్టలేదు! ఆ రోజు అవకాశం వచ్చింది. విచిత్రం ఏమిటంటే ఆవిడ ఆలోచనకి నా పసితనం అడ్డురాలేదు.

అత్త వచ్చినా నేను బాత్రూములోంచి బైటకి రాలేదు. అందుకు ఆవిడ పౌరుషించింది. బైటకి రమ్మని గదమాయించింది. అదికూడా నేను పట్టించుకోలేదు. ఆవిడ పౌరుషం కోపంగా మారి బాత్రూములోకి వచ్చి 'చెపుతుంటే నీకు కాదురా' అంటూ నన్ను జబ్బ పట్టుకు బైటకు లాగి, తూముకి అడ్డంగా పెట్టిన గుడ్డ తీసేసింది. నేను కష్టపడి బాత్రూమునిండా నింపిన నీళ్ళన్నీ తూముగుండాపోతుంటే, సహించలేక ఉక్రోషంతో బైటనున్న బిందెని కాలితో తన్నా.... మంచినీళ్ళు పట్టుకునే బిందెని కాలుతో తంతావురా' అంటూ ఛెళ్ళుమనేలా లెంపమీద కొట్టింది. దాంతో నాలో కోపం అయితే పెరిగింది, కానీ ఏం చేయాలో అర్థంకాలేదు.

ఏడుస్తూ 'ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోతా' అని అంటూ గబగబా ఫేంటు షర్ట్ వేసుకున్నాను.

అప్పటికి అమ్మ వచ్చి నన్ను పట్టుకుని 'అత్త నీళ్ళు పట్టుకోడం అయాక ఆడుకో' అంటూ సలహా ఇచ్చింది, కాని అది నచ్చలేదు. నేను ఇంట్లోంచి పోతానన్న మంకు పట్టు వదలలేదు.

అమ్మ పట్టుని వదిలించుకోడానికి గింజుకుంటున్నాను. నా మొండితనం, నా పట్టుదల చూసి అత్త మెత్తబడింది. కాని బైటకి బింకంగా 'ఒక్కటేస్తే సరి, వాడే నోరెత్తకుండా ఉంటాడు' అంది. కాని అమ్మ ఒక్కటెయ్యలేదు, అమ్మలో మంచి లోపం అదొక్కటే, బతిమాలుతోంది, డబ్బులిస్తానంది. ఇంకా ఎన్నోవిధాల బామాలుతోంది, కాని నేను వినడం లేదు మంకుగా 'మరి ఇంటికి రాను' అని చెప్పి అమ్మ పట్టుని విడిపించుకోవాలని చూస్తున్నాను. అది చూసి అత్తయ్యలో ఆందోళన పెరిగింది 'అన్నయ్యా' అంటూ నాన్నగారిని కేకేసింది.

అమ్మ భయపెడుతుంది కాని అంత తొందరగా నాన్నగారిని పిలవదు. 'ఆయనకి ప్రథమ కోపం వస్తే నన్ను గట్టిగా కొట్టేస్తారేమో' అని భయం.

నాన్నగారికి పిలుపు వెళ్ళిపోడంతో, నాన్నగారు రంగప్రవేశం చేస్తారని అందరికీ తెలుసు అందులో మామ్మ మనసు ముందుగా కరిగిపోయింది. 'వాడేదో అల్లరి చేసాడే అనుకో నీకు బుద్దుండొద్దే నువ్వూ వాడితో సమానంగా మొండిపట్టుపట్టావు. ఇప్పుడు వాడు కిందకి దిగివస్తే, వీడ్నో రేవు పెడతాడు. వాడికసలే ప్రథమ కోపం' అంటూ గిలగిల్లాడిపోతూ కూతుర్ని మందలిస్తోంది మామ్మ.

ఎటూ చెప్పలేక నాన్నగారు వస్తే నన్ను కొట్టేస్తారు కదా, అని జాలిగా చూస్తోంది అమ్మ. ఆ క్షణంలో నాన్నగారి చెప్పుల చప్పుడు, మేడమెట్ల మీద వినబడింది. దాంతో వాతావరణం సద్దుమణిగింది. నేను బిక్కుబిక్కుమంటూ అమ్మ వెనక్కి చేరాను! అత్తనీళ్ళు పట్టుకునే నెపంతో బాత్రూములోకి దూరింది. మామ్మ మాత్రం కిందకు దిగిన నాన్నగారిని చూస్తూ 'వాడ్నేమనకురా బాబూ ఏదో చిన్నతనం' అని నాన్నగారికి సిఫార్స్ చేస్తూ బుర్ర వణికించుకుంటూ గోడ పట్టుకుని తనగదిలోకి వెళ్ళి మంచం మీద కూలబడింది. అది మామ్మ రుజు ప్రవర్తన!

నాన్నగారు వచ్చాక జరిగినదంతా, అమ్మ నాన్నగారితో చెప్పింది. నాన్నగారు కోపగించారా? తెలీలేదు. ప్రసన్నంగా ఉన్నారా? అదీ తెలీలేదు. నన్ను చూసి 'నాతోరా' అని మేడమీదకి వెళ్ళిపోయారు, నేను ఆయన వెనుకే పిల్లిలా మేడమీదకి వెళ్ళాను. నాన్నగారు వెళ్ళి ఆయన పడక కుర్చీలో కూర్చున్నారు. నేను వెళ్ళి ఆయన ఎదురుగా నిలబడ్డాను.

నాన్నగారు నన్ను ఎక్కడ కొట్టేస్తారో అన్న భయంతో అమ్మ నా వెనుకే మేడమీదకి వచ్చింది. అప్పుడు నాకు అర్థం అయింది ఏమిటంటే అమ్మల్లో స్వంత అమ్మ పెంచిన అమ్మ వేరుగా ఉండరని!

నాన్నగారు నన్ను తీక్షణంగా చూస్తూ 'ఏమిటీ ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోతావా?' అని అడిగారు.

నేనేమీ మాట్లాడలేదు బిక్కచచ్చిపోయి ఆయన ఎదురుగా నిలబడ్డాను. నాన్నగారు గొంతుక సౌమ్యంగా ఉంది.

'ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోయి ఏం చేస్తావు? ఎక్కడుంటావు? ఏం తింటావు? ఏం కట్టుకుంటావు? చదువు మానేస్తావా? అన్నీ ఉంటేనే అదిలేదు ఇది లేదు అని అమ్మని వేధించుకు తింటున్నావు, రోజూ నాకు తెచ్చే సిగరెట్లలో ఐదుపైసలు మిగుల్చుకుంటున్నా

చూసీచూడనట్టు ఊరుకుంటున్నానంటే, నీలో పసితనానికి ముచ్చటపడి, కాని నువ్వు మమ్మల్ని మోసం చేస్తున్నావని అనుకోలేదు. ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోతే అక్కడ నీకు అమ్మా నాన్నలు ఉండరు. ఎవర్ని అల్లరిపెడుతావు, ఎవర్ని మోసం చేస్తావు? తప్పు ఇంకెప్పుడూ ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోతాననకు' అన్నారు.

ఆయన మాటలు నాకు చాలావరకూ అర్థం కాలేదు, పిల్లలకి కన్సెషన్స్ ఉంటాయన్న సంగతి నాన్నగారు చెప్పే వరకూ అర్థం కాలేదు ఇన్నాళ్ళూ

నేను సిగరెట్లలో పదిపైసల వరకూ మిగుల్చుకుంటున్నానని తెలిసీ నన్నేమనలేదు అంటే నేను చేస్తున్న పని నాన్నగారికి తెలుసు కానీ పట్టించుకోలేదు. నాన్నగారు చాలా తక్కువ సిగరెట్లు కాలుస్తారు. అరపెట్టి తెప్పించి అందులో రోజుకి ఒకటో రెండో తాగేవారు. ఒకరోజు ఆయన పూర్తిపెట్టి కొనుక్కున్నారు. ఆ పెట్టెలోంచి నేను ఒక సిగరెట్ తీసి దాచాను. నాన్నగారు సిగిరెట్లు తెమ్మన్నప్పుడు నాలుగే కొని ఈ సిగిరెట్టు అందులో కలిపి, అరపెట్టె చేసి నాన్నగారికి ఇచ్చాను. ఆ సిగరెట్టు డబ్బులు మిగిలేవి. ఇలా చాలాసార్లు చేసాను. నాన్నగారు పసికట్టలేదు, అనుకున్నానంతే. నేను బయటికి వెళ్ళిపోతే అమ్మనాన్నలు ఉండరు! అన్నారే అది నాకు అర్థం కాలేదు అమ్మనాన్నల అవసరం నాకేమిటి? అసలు పిల్లలకి అమ్మా నాన్నల ఒడవుండాలా? అంతాఅయోమయంగా ఉంది.

నా మౌనం నా దీనవదనం చూసిన నాన్నగారు 'వెళ్ళు వెళ్ళి దేముడిపటం ముందు, 'ఇంకెప్పుడూ ఇలా ప్రవర్తించను. ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోతానను' అని లెంపలేసుకుని దండం పెట్టు' అన్నారు.

నేను అప్రయత్నంగా దేవుడి పటం దగ్గరకి వెళ్ళి దండం పెట్టాను 'ఇలా రా' అన్నారు.

నేను వెళ్ళాను, నేను వెళ్ళేసరికి నాన్నగారు పడక కుర్చీలోంచి లేచి, మంచం మీద పడుకున్నారు. నన్ను కూడా మంచం మీద పడుకో అన్నారు. నేను మంచం ఎక్కి ఆయన పక్కగా ఒదిగి పడుకున్నాను. నా మీద చెయ్యి వేసి, ఆయన అలసటగా దిండు కానుకుని పడుకున్నారు. అమ్మ శాంతించిన మనసుతో వెనుతిరగడం చూసాను. అంతే కన్నుమూతపడింది.

✡ ✡ ✡

నేను లేచేసరికి నాన్నగారు పడక కుర్చీలో కూర్చుని ఎవరితోనో మాట్లాడుతున్నారు. నాకు బద్ధకంగా ఉండడం వల్ల, అలాగే పడుకుని ఉన్నాను. 'ఏమిటే నీకు చిన్నపిల్లాడితో పోటీ ఏమిటి?' అంటున్నారు నాన్నగారు.

'వాడిని వెనకేసుకు రాకు అన్నయ్యా' అంటోంది అత్త.

'వెనకేసుకు రావడం ఏమిటి? వాడికేం తెలుసు, ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోతానని, కోపంతో వీధిలోకి వెళ్ళిపోయి తప్పిపోతే మళ్ళీ వాడిని పట్టుకోగలమా?ఈ పట్నంలో ఎక్కడని వెదుకుతాం కొంచెం అర్థం చేసుకు ప్రవర్తిస్తుండండి'అన్నారు,

చిరాకు పడుతూ పన్నెండేళ్ళు పెంచిన మమకారంతో... 'ఆ వీడుపోతే ఇంకొకడు లోకంలో పిల్లలకే కరువా?' అంది అత్త మూతివిరుస్తూ.

'నీకేమేనా బుద్దుందా చిన్న వాడిమీద అంత అసూయతో ఉంటావనుకోలేదు తొందర్లో ఇంకో ఇల్లు చూసుకోండి... వెళ్ళు'. అన్నారు నాన్నగారు కోపంతో.

'అయిన వాళ్ళకి ఆకుల్లోనూ, కానివాళ్ళకి కంచాల్లోనూ' అంటూ ఏవేవో అనుకుంటూ గదిలోంచి కిందకి వెళ్ళిపోయింది అత్త. ఆ సంభాషణలో అర్థం నా బుర్రకి ఎక్కలేదు. కాని నాన్నగారు పూర్తిగా నన్ను సమర్థిస్తూ మాట్లాడుతున్నారు. అది అర్థం అయింది. రెండోరోజు అత్త బావలు ఒకవేపు, నాన్నగారు, అమ్మ, మామ్మ ఒకవేపుగా పెద్ద దెబ్బలాట అయింది. ఆ కోపంలో అత్త నన్ను చూపిస్తూ 'వీడో దొంగవెధవ అవుతాడు, అప్పుడు నీకు తెలుస్తుంది. మా విలువ' అంటూ ఏవేవో అంది. ఆ మర్నాడే అత్తా బావలూ ఇల్లు కాళీచేసి వెళ్ళిపోయారు.

ఆ రోజుల్లో నాన్నగారు నన్నెందుకు వెనకేసుకొచ్చారో, అత్త మనసులో ఏముందో నాకు అర్థం కాలేదు. కాని 'జోతుజ్ మె హై, తెరీతస్వీర్ మె నహీ', అన్న హిందీకవిలా, నాన్నగారిలో ఉన్న క్షమాపణ గుణం, అభిమానం, అమ్మ చెప్పినట్టుగా నేను భయపడినట్టుగా కాక భిన్నంగా ఉన్నాయి.

ఇంత జరిగాక నాన్నగారంటే భయం పోయి, అభిమానం గౌరవం ఏర్పడ్డాయి. ఇంకెప్పుడూ అల్లరి చెయ్యకూడదనిపించింది. మొదటిది అంటే నాన్నగారంటే అభిమానం, గౌరవం నా జీవితాంతం నాతోనే ఉన్నాయి. కాని రెండోది అల్లరి చేయకూడదన్న నిర్ణయం. మూడురోజులు మాత్రమే ఉంది.

✡✡✡

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగం ఇంకా చదవలేదా..? లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా? వెంటనే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..
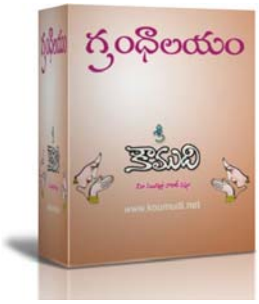
Click here to go to KOUMUDI Library